

Bolond Theo és a galambember

Novella. Mi lenne, ha egy repülőgép visszakerülne a múltba, és egy akkori ember megtalálná?

Meghallgatható [Kekcsi YouTube-csatornáján](#).

- [Bolond Theo](#)
- [A galambember](#)
- [A hercegnő](#)
- [Theophilus testvér](#)

Bolond Theo

– Átkozott masina! – üvöltött Theo, hogy erőt adjon az utolsó, reménytelen kalapácsütésének az öntöttvas tartóelemen. Saját maga készítette a rudat, gondos munkáját dicsérte, hogy ilyen szívós. Az ablaktalan, zárt pajtában a fémek összetalálkozásakor felröppenő apró szikra adta a megvilágítást. A gép ismeretlen részei, amiken Theo eddig nem mert változtatni, szemébe tükrözték a villanást, nehogy megfélemlítsen róluk; vagy arról, hogy bármikor tönkretesz valamit tudtán kívül. Theo – a kétségbeesett csapkodás után zihálva – felforrósodott fém füstös szagát szívta be. A bántalmazott vasdarab egy keserveset nyikordult, majd csörömpölve esett az imént elátkozott masina rozsdás padlójára. Theo csak egy pillanatig élvezte a sikert, aztán egy sóhajjal kísérve megrángatta a merevítőjétől megfosztott oldalfalat. *Nem fogja bírni a repülést* – állapította meg, majd egy tenyerén nőtt vízhányást kezdett harapdálni.

Három év – lamentált Theo. – *Holnap lesz három éve, hogy ebben az istentelen mesterségben vállaltam inasságot. Rendes kovácsként már szabad ember lennék. De a galambember nem a mesterem: a hóhérom. Sohasem fog elengedni. Ahhoz túl súlyos titkokat tudok.*

Lépteket hallott kintről. *A galambember. Kár volt rá gondolni* – korholta magát Theo, és aggódott, hogy ezúttal mivel fogja megfenyegetni gazdája, amennyiben nem készül el az átalakítással estére. Minden lábdobbanástól egy fokkal szorosabbnak érezte a gyomrát kínzó görcsöt.

Mikor az ajtó zörögve kinyílt, a szemet bántó világosság egy a galambemberénél jóval vékonyabb, nemesebb, egy gyermeknél is alig magasabb test sziluettjét rajzolta ki. Az árnyalak egy másiknak intett, átvett tőle egy égő szeszlámpást, amit aztán az arcához emelt. *A hercegnő* – ismerte fel Theo, és kikászálódott a gépmadárból. A hercegnő mogorván nézett, mint mindig. Talán nem érezte elég tiszteletet parancsolónak a természetét, ezért nem bánta, ha hideg kegyetlenségéről lesz híres, s valóban nem fukarkodott a sértésekkel, saját alattvalóival szemben testi fenyegetésekkel sem. De Theo idegen országból érkezett.

Meggyőződve, hogy a galambember nem jött vele, Theo először megkönnyebbülésében esett térdre, aztán a látogató tekintélye miatt borult arccal a földre.

– Bolond Theo, ugyebár – kezdte beszédét föl-alá járkálva a hercegnő. – Megengedem, hogy felkelj. Nem hallak jól, ha odalentről motyogsz.

Theo felállt, de nem tudott mit motyogni, csak zavartan várta, hogy kiderüljön, minek köszönheti a látogatást. A látogató megvetően végigmérte, és az ajtóhoz sétált, hogy a kísérőjének kiadja az utasítást: nem engedhet be senkit.

– Tartok tőle, királyi felség, hogy a pajta gazdája esetleg követeli, hogy bemehessen.

– Ebben az esetben megengedem, hogy eljessz őt. Találj ki valamit, Bergamot. Mondd neki azt, hogy huncutkodni óhajtottam a segédjével.

Ahogy Bergamot becsukta az ajtót, a sötétség még sötétebbnek hatott, mint azelőtt, és a közepén egy gyér lámpafénybe tartott mogorva arc kezdett magyarázni:

– Okom van feltételezni, hogy valamit titkolsz a gazdád előtt. Négy napja rostokolok egyetlen kísérővel egy elhagyatott tanyán, és amikor mesteredet kérdőre vonom a küldetés késlekedéséért, ő arra hivatkozik, hogy a segédjének előbb a repülő szerkezet teherbírásán kell javítania. Amint látod, a testem alig nyom száz fontot, és kész vagyok minden ingóságomat hátrahagyni. Felelj hát úgy, ahogyan egy hercegnőnek tartozol felelni, őszintén – lépett egészen közel Theo-hoz. – Miért nem indulhatunk azonnal, ahogyan apám parancsolta? Miben mesterkedsz?

Theo lehajtotta volna a fejét, de a hercegnő közel tolta az arcához a lámpás lángját, nehogy megpróbálja. Akadozva árulta el a hercegnőnek tervét, hogy el akarja vinni az útra azt a kisebb, csomagba zárt repülő szerkezetet, amit maga épített a galambember tudtán kívül azért, hogy érkezésük előtt azzal szökjön meg.

– Királyi felség, könyörgöm, ne árulj el a gazdámnak, és a csomagomat se engedd neki kinyitni! Talán ha úgy őriznéd, mint a sajátodat.

– Szívességet kérsz tőlem, jobbágyság? Mondd, mivel szolgáltál rá?

– Nem cserét ajánlok, királyi felség, hanem szíved jóságában bízom.

A hercegnő ezt hallva felhorkant.

– Szívjóság? Nem arról vagyok ismert. Szeretem a gúnyos humort, és értékelem a merészséget, még ha arcátlan is. Fontolgatom, hogy megtegyem, amire kérsz. Egy feltételt azért szabok: meséld el, miért kell ettől a derék szélhámostól olyan sürgősen elszöknöd? Hiszen ha minden megbízójának azt hazudja, amit apámnak, akkor varázslónak való mesés fizetségből tart téged is.

A hercegnő nem mondott semmi újat Theo-nak. Vele, a gépmadárral és azzal a kitalált történettel vándorolt országról országra a galambember, hogy varázshatalommal bír, és királyok, császárok hittek neki. Mégis olyan nyersen mondta ki a szót: szélhámos, hogy Theo maga is elszégyellte magát.

– Jól látod, királyi felség, a gazdámmal bőségben élünk – bólogatott, és erőt gyűjtött, hogy tovább beszéljen. – A Bolond Theo nevet gyerekkoromban kaptam, ám igazán bolond csak akkor voltam, mikor hittem a galambember hízelgő szavának, s elszegődtem hozzá. Kíváncsi természetemet felismerte és kihasználta. Azzal kecsegtetett, hogy csak nekem mutatja meg a gépet, amit senki sem látott, mert nem ezen a világon készült. Íme, itt állok mellette, magam javítottam meg, hogy repüljön, s mindenféle gazemberek szolgálatába álljon.

– Gazemberek? Mint királyi apám? – tette fel a csapdának szánt kérdést nagy élvezettel az arcán a hercegnő.

– Az ő céljait még nem ismerhetem. Más megbízókra gondolok.

A hercegnő csendben várta, hogy Theo folytassa mondandóját. Fejdíszén egy hegyes fog csillant meg a szeszlámpás fényében.

– Azok a lények nemrég még éltek – mutatott Theo a fog felé. Ahogy szóba kerültek azok a lények, a hercegnő vonásai meglágyultak, valami szomorkás mélázás futott át arcán, és mindjárt mesélni kezdett róluk:

– Királyságunk patrónusai voltak, míg ősi ellenségeink, a Harmadik Császárság katonái ki nem pusztították őket. Orx serege két esztendeje érte el határainkat a sárkányok földjén átgázolva. Azóta gyilkolják népemet a császáriak szüntelen háborúban.

– Orx császár nem sajnál sem embert, sem pénzt áldozni az öldöklésre – jelezte Theo, hogy ismeri a történetet, aztán hirtelen másról kezdett beszélni. – Tudjuk, hogy a sárkányoknak mindig egyetlen utódja van. Aki azt az egyet túszul ejti, annak kezében mindannyiuk végzete van. Ezzel a sárkányok is tisztában vannak. Persze nem adják magukat olcsón: tojásukat olyan helyen őrzik, ahol senki nem férhet hozzá. Magas hegyek közé rakják, amik fölött még a madarak sem repülhetnek át. – Itt Theo hatásszünetet tartott. – Hacsak nem gépmadarak.

– Férges! – fakadt ki a hercegnő, mert azonnal rájött, mire céloz a „varázslóinas”. – Tudod te, hogy mit tettetek?

– Tudom. Meg kellett volna szöknöm. Ez lett volna a helyes. Akkor nem sikerült, most sikerülni fog. Bocsásd meg gyengeségemet, királyi felség.

A hercegnő egy ideig vizsgálta Theo szemében a könnyeket, talán hogy valódiak-e. Arckifejezése egyszerre undorba fordult. Nagyon kimérten, szinte szótagolva mondta:

– Miután megszöksz, visszatérsz a királyságba, elmondod apámnak ezt a történetet. Ha ezt megteszed, és gazdád megkapja méltó büntetését, megbocsátok neked. Addig pedig nem állok az utadba.

Ezzel a hercegnő távozott, Theo pedig egyedül maradt, lámpafény nélkül, a kongó sötét pajtában.

A galambember

Mikor kitárta a pajta hatalmas ajtaját, kint szikrázó reggeli napsütés fogadta Theót. Fájdalmasan hunyorgott. Egész éjjel dolgozott, egész valója könyörgött egy óracska alvásért, de úgy nem tudta volna kipróbálni az átalakított gépmadarat, mielőtt a galambember felkel.

Eltakarította a göröngyöket és a földön hagyott szerszámokat az útból, kirángatta a gépet a szabad levegőre, és egy palackból spirituszt töltött az üzemanyagtartályába.

– Induljon a varázslat – mondta magának, és megrántotta a légcsavart. Fülrepestő recsegéssel indult be a motor, a tanyán biztosan mindenki felébredt tőle. A pajtát teljesen eltakarta a felkavarodott por, a gép teste pedig türelmetlenül pattogni kezdett.

– Jövök már – nyugtatta Theo, és gyorsan beugrott. A felszállás nem ment könnyen. Két homokzsák modellezte a hercegnő és a galambember testét, a titkos csomagot viszont valóságos mivoltában vitte magával, nehogy a gazdája rátaláljon, amíg ő repül. A nagy teher felszálláskor csökkentette a zavaró rezgéseket, ereszkedés közben azonban nagyon hiányzott az öntöttvas tartó, a gép oldalfala kígyózó mozgásba és fenyegető zúgásba kezdett, majd néhány lábbal a föld fölé érve kiszakadt. A csomag kiesett a gépből, Theo pedig épp a szétguruló alkatrészek után nézett, mikor a kerék kőre futott, és a zöttyenésben Theo beverte a fejét. Apró koppanásnak érezte, de a következő pillanatban elmosódtak a kontúrok, és lelkét feltartóztathatatlan erő ragadta el, el az éber valóságból.

* * *

Theo a házban ébredt, a hasogató fájdalom miatt a homlokához kapott, ahol egy átvérzett kötést tapogatott ki. A padon feküdt a házban. Egy elmosódott emberalakot látott, aki az ébredésére várt, és a hercegnő kísérlő hangján kezdett kiabálni a másik szoba felé:

– Uram! – Aztán a megszólítás miatt bizonytalan hangon: – hehe, galambember úr!

Theo felnyögött, de mozdulni még nem volt ereje. Képtelen volt elkerülni, hogy a galambember valóban odajöjjön hozzá. Bergamot hajlongva kérte meg a ház urát, hogy tartsa szóval a beteget, amíg elszalad a hercegnőhöz. Ő ugyanis megparancsolta neki, hogy azonnal értesítse, ha Theo magához tér.

Amikor kettesben maradtak, a galambember csalódottságot mímelő, de a felszín alatt gúnyos hangján szólalt meg:

– Theo fiam! A te neved a bolond, mégis engem nézel annak.

Kezében egy leszakadt vászondarabbal integetett. A titkos repülő szerkezet része volt. Vagyis már nem volt titkos. A galambember az ablakpárkánynak támaszkodva beszélt tovább.

– Értem én a helyzetedet, fiú, ne hidd, hogy nem. A munka nehéz és sok, a nyomás óriási. Hiszen én is ugyanazt a nyomást érzem, amit te. Én mégsem menekülök el a problémák elől. – Azzal a megjátszott mézesmázos mosollyal fordult a tehetetlenül fetrengő segédje felé, amit az szívből utált. – Még fiatal vagy, és én megbocsátom a botlásodat. De holnapig fel kell készítened a gépet. – Itt váltott a szokásos szigorú nézésére. – Nem mindenféle teher, csak a hercegnő szállítására.

Theónak hirtelen elmúlt a hasogató fejfájása, helyette a térdében érzett egy szorítást. Azt a bizonyos szorítást, amit a galambemberrel beszélgetve szokott érezni, mielőtt rátér a lényegre. A lényeg az ő esetében valahogy sohasem jelentett kellemes dolgot. A galambember várt, amíg Theo felküzdte magát ülő helyzetbe. Theo igyekezett minél hamarabb túljutni a műveleten, mert a csend úgy feszítette belül, mint forró gőz a lezárt üstöt.

– Ha bármivel próbálsz, gondom lesz rá, hogy kitudódjon a kis pásztorórád a hercegnővel. Mellettem maradsz, és nem árulsz el semmit senkinek. Ez a diszkréció ár.

– Nem történt semmi erkölcstelen, ez az igazság – kapkodott levegőért Theo.

– Nem számít. Nekem azt a mesét hiszik el, amire tanúm van.

A galambember megint az ablakon bámult ki, mintha semmi érdekeset nem mondott volna.

– Nem értem, mesterem. Úgy tudom, az egész világ előtt titkos, hogy mi egyáltalán itt vagyunk. A megbízóinknak azt kell hinnie, hogy varázslat történik. Ennek a királynak és a többinek, akiket talán később kell szolgálnunk.

– De nézd csak, ott jön a tanú, aki a hercegnőjét hű kutyusként kíséri, vau-vau Bergamot.

És valóban, abban a percben nyílt a ház ajtaja. Theo visszaszédült a padra, és Bergamot bátortalan pofozgatására ébredt. Ő folyamatosan bocsánatot kérve kilépett a látómezejéből, s átadta helyét a hercegnő mogorva arcának. Az ablakon beáramló napfényben mégsem volt annyira nyugtalanító ez az arckifejezés, mint a szeszlámpa előtt a sötét pajtában.

– Bántott téged a gazdád, Bolond Theo? Felelj nekem! – szólt.

Bolond Theo ingatta a fejét.

– Jól van. Megtiltottam neki, hogy megbüntessen. Bolond Theo, tudnod kell, hogy most nagy szükség van rád. A tudásodra és az erődre. Bergamot készít neked egy frissítő főzetet, a országom legjobb orvosainak receptje szerint. – Rábólintott Bergamottra, hogy csinálja. – Mekkora lehet a kár a gépmadárban? Elindulhatunk holnap?

– Már átnéztem, királyi felség – vette át a szót a galambember. – Nem zuhant sokat, szinte a földön szakadt szét. A fiú kikalapálja, repülni fog.

A galambember vizsgálgatni kezdte Theót, aki minden érintésére összerándult az undortól.

– Nagy ég, fiú! Neked aztán sok főzetet kell meginnod. Na, ne ijedezz tőlem, hiszen én vagyok az, a jó öreg galambember. – Mély levegőt vett, elővéve legbársonyosabb hangját. – Gondolj a régi időkre! Emlékszel? Hogy hogyan kezdődött ez a kalandos élet: a mi életünk? Égen-földön kerestem egy embert, aki segítene rajtam. Aki tudja, amit te tudsz. Aki nem olyan földhözragadt, mint akármelyik mesterember. Tanácstalan voltam, bolyongtam városról városra, de a te nevedet a harmadik faluban is ismerték, Bolond Theo. Azt rebesgették, hogy van egy kovács, akinek a fia rég letűnt őseink módszereit kutatja. Olyan kemencéket épít, amelyeket évszázadokkal előttünk használtak. Senki nem értette, hogy mi értelme, csak te és én. Ezért neveztek bolondnak. Én tudtam, hogy veled megcsinálom a szerencsémeket. Tudtam, hogy ha valaki megértheti egy jövőből jött szerkezet működését, akkor te vagy az a valaki.

– Jövőből jött szerkezet? – hüledezett Bergamot, mert épp megérkezett az erősítő főzettel.

– Nem tudjuk, pontosan honnan származik, de számunkra ismeretlen módszerekkel készült. Nem ebből a világból való – magyarázott Theo, majd szűrcsölni kezdte az italt. Mindenki csodálkozva nézte, hogy hogy megjavult a kedélye most, hogy tudományról volt szó. Sokat azért nem szívesen beszélt, át is vette a szót gazdája újra:

– Egy másik elhagyott tanyán találtam meg a gépmadarat. Biztosan az égből zuhant a földre, mert az erős fémszerkezet úgy össze volt gyűrődve, mint egy nádszál a sárkány lába alatt. Az ember pedig, aki fél mérfölddel odébb hevert... különös volt. A sérülései szörnyűbbek voltak a kerékbe tört emberénél, a ruhája ismeretlen kelméből készült. Csuklóján furcsa amulettet viselt, bíbor színű, csonthoz hasonló anyagból készült, alakja olyan volt, mint egy félbe tört szív bal oldala. Tisztességgel eltemettem a szerencsétlent, de aztán nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy azt a masinát meg lehetne javítani.

A nosztalgizálás lassan felolvasztotta a korábbi jeges hangulatot. Theo azon kezdett töprengeni, hogy hogyan lehet megállapítani, melyik egy szív bal oldala, és melyik a jobb. Végül összemosolyogtak, és ebből már lehetett tudni, hogy Theo készen áll. Másnapra helyrehozza a gépet. A hercegnő elégedetten távozott, nyomában Bergamottal. A galambember is elindult a másik szoba felé, hogy magára hagyja Theót. Az ajtóból még visszafordult:

– Nézegettem a gépmadár fiókáját, amit készítettél. Érdekes ötlet. Holnap indulás előtt még szeretném kipróbálni. Javítsd meg rajta a szakadásokat! Jó munkát! És ne feledd az egyezségünket!

Theo mereven nézett az ajtó felé, ami mögött a galambember eltűnt. Térdei mintha béklyó szorításából szabadultak volna; de felnyögött, mert a feje újra hasogatni kezdett.

A hercegnő

Eljött a reggel, és Theo érezte, hogy az előző nap ájultan töltött órái nem számítottak pihentető alvásnak. A kimerültségtől szédelegve jelentette a galambembernek, hogy a gépmadár, fiókájával együtt, készen vár a repülésre. A gép felé sétálva magyarázta el, hogyan kell a fiókát irányítani, mire kell leereszkedés közben vigyázni. Theo nem várt választ. Tudta, hogy mesterének büszkesége nem engedi, hogy érdeklődés jelét mutassa még akkor sem, ha az életéért aggódott.

– A többit pedig majd kitalálok, miközben történik, mesterem.

Erre is csak bólintott. Felszálltak. Theo szokatlanul magasra emelkedett, ott intett a galambembernek, hogy kiugorhat. Még látta, ahogyan a fióka rendben szállni kezd gazdájával, ő pedig egyedül letette a nagy madarat. Több óra keresés után találta meg a helyet, ahol a fióka földet ért. Az utasa ettől száz lábnyi távolságban, összetört csontokkal hevert és nyöszörgött:

– Vigyél haza, fiú!

Theo csak most döbbsen rá, micsoda ostobaságot műveltek. Le kellett volna beszélnie a galambembert, hogy ilyen veszélyes kísérletbe menjen bele. A mester megbízott benne, és ő nem tudott biztonságos gépmadarat készíteni. Neki kellett volna leesnie, és összetörnie magát, ezt a büntetést a hibás tervekért ő érdemelte. *Hiszen a mesterem azt hitte, ez csak egy reggeli kis kaland lesz.* – Így emésztette magát, míg gazdáját a hátán cipelte a házba. A hercegnő ott várta őket, mert időközben felkelt, de hiába várta az indulást. Theo a padra fektette a galambembert, úgy mesélte el, mi történt reggel.

– Gyerekek, úgy játszottok, mint a gyerekek – hadonászott a hercegnő. Aztán el-elcsukló hangon folytatta. – Hát nem értitek, hogy a küldetéseteken mi múlik?

Kezét remegve emelte torkához, úgy vett nagy levegőt, hogy hosszabban tudjon beszélni.

– Tudnotok kell, hogy én a hazámból nem azért távozom, hogy a háború fenyegetése elől meneküljek. Ez az utazás az én életemnél nagyobb jelentőségű.

Theót és a galambembert is meglepte, hogy a hercegnő bármit nagyobb jelentőségűnek tart a saját életénél. Egymásra pillantottak, bár a sérült csak a szemével, a feje forgatása ugyanis túl nagy fájdalommal járt volna.

– A Nap-sziget uralkodójával apám tizenöt éve kötött örök időre szóló szövetséget. Országaink barátságának zálogául kezemet Eilífr hercegnek, a Nap-sziget trónörökösének ígérte. A sárkányok leigázása után a Harmadik Császárságnak seregeink kitartása meglepetést okozott, és legyőzésünkhöz szövetségest keres. Országunk a tenger felől csak a Nap-sziget által ellenőrzött vizeken át közelíthető meg. Érthető, hogy a császáriak megpróbálják ellenünk hangolni őket. Kémeink szerint azt a hírt terjesztik a szigetlakók között a császár megbízásából, hogy szeretett

trónörökösük jegyes párját, engem, rangon alul férjhez adtak. A hiszékenyebbeknél azt is terjesztik, hogy egy sárkány vett engem feleségül, és fel is falt. Népem pedig örömmel nézte végig végzetem beteljesedését, s ünnepelte elvesztésemet. Nekem tehát azért kell a Nap-szigetre varázslatos gyorsasággal eljutnom, hogy bizonyítsam, élek és virulok, és hogy a herceggel mihamarabb szent házasságot kössek. Csak így menthetjük meg országaink örök szövetségét, s kerülhetjük el a biztos pusztulást.

- Nagyon fennkölt - nyögte erre a galambember. - Csakhogy a fiú átkozott madárfiókája rendesen elbánt velem.

- Az efféle sérülésekből a felépülés hónapokig tart, és sohasem teljes - okoskodott Bergamot.

- Attól tartok, nem lesz alkalmam királyi felségedet elröptetni a szigetre.

- Majd én elröptetem - szólt Theo. A galambember fájdalmasan felszisszent, amikor felé akarta fordítani meglepetésében a fejét. A többi jelenlévőnek sikerült. A hercegnő tudott először megszólalni:

- Gazdád ápolásra szorul. Felajánlom neki Bergamot szolgálatait, amíg távol vagy tőle, ha a galambembernek így megfelel.

Theo biztos volt benne, hogy ez az út lesz számára a vég. A gazdájának minden oka megvan, hogy bosszút álljon rajta. A csontjaiért, amik az ő hibájából törtek össze. És azért, mert mindjárt egyezségük másnapján megszegi adott szavát: nem marad mellette. A galambembernek nemcsak okot ad most a megtorlásra, a lehetőséget is a kezébe adja. Tudta, mi vár rá: a galambember Bergamotot felhasználja ellene, ahogy előre megmondta. Mégsem volt számára kétséges: a hercegnőt el kell vinnie a Nap-szigetre, mert így helyes.

- A gép útra kész. Indulhatunk, királyi felség - mondta Theo, és hátrálva hagyta el a házat: nem tudta elfordítani tekintetét a galambember megfejthetetlen nézéséről.

* * *

- Szabad vagy, Theo - szólt a hercegnő úton a gépmadár felé.

- Halott vagyok, királyi felség. A galambember nem kaphatja meg a büntetését, ahogyan kívántad. Megszegtem a szavamat.

- A galambember már megkapta büntetését, Bolond Theo. Sem varázsolni, sem repülni, sem járni nem tud többé. Apám sem tudta volna példásabban megbüntetni. Megmásítom kérésemet. Nem kell visszatérned apám országába. Helyette azt parancsolom, ne menj vissza a gazdádhoz. Se a galambemberhez, se más gazdához, aki a tudásodat aljasságokra használja.

Theo emlékezett a hercegnő dermesztő nézésére, ahogyan a sötét pajtában nézett rá. Akkor megijedt tőle. Most döbönt rá, hogy ez a mogorva arc volt az egyetlen fénypont sötét életében. Ugyanaz az arc, hidegség és mogorvaság nézett most is a szemébe. De Theo már nem a félelmet érezte, csak az erőt, a saját erejét a szigorú szemek tükrében. A hercegnő folytatta:

– Ne hidd, hogy könnyű lesz. A sárkányok pusztulása súlyos bűn, de nem a tiéd. Ezentúl minden jó és rossz, amit elkövetsz, csak a tiéd lesz. Majd a szíved irányít, hogy elkerüld a hibás döntéseket. Ő legyen a gazdád, úgy az életed ország lesz, s te a királya!

– Nagyon fennkölt – mondta Theo a galambember hangját utánózva, miközben beindította a motort. Mindketten beszálltak be a gépmadárba. Theo nevetve, a hercegnő egy elnéző mosollyal az arcán.

* * *

Bergamot futva közeledett hozzájuk. Egy bíbor színű, félbe tört szív formájú amulettet hozott Theónak.

– A gazdád azt üzeni – üvöltötte a motor recsegésétől alig hallhatóan –, hogy ezt vidd el, biztosan értékes, és addig ne lásson újra, amíg meg nem találod a szív jobb felét. Már Theo is látta, hogy ez a szív bal oldala, mikor megpillantotta rajta a titokzatos monogramot: LO.

Theophilus testvér

– Meddig tart még? – suttogta az anyjának a fiú. Unott képpel a karkötőjén fityegő rózsaszín műanyag szívet pöckölgette. Pontosabban fél szívet, rajta VE felirattal. Nem szerette a színét, de képtelen volt akár egy percre is megválni tőle, mert az apjától kapta, aki műrepülőként gyakran volt a világ távoli nagyvárosaiban légibemutatók sztárvendége. Hogy az apától megfosztott szabadidejüket valamivel eltöltsék, az anya utazgatott, és múzeumokat látogatott fiával. Most épp egy kolostorban voltak. Az idegenvezető a kolostor alapítójáról mesélt. A történet nagyon is érdekes volt, de a fiú ezt semmiképp nem mutathatta anyja előtt, aki akarata ellenére rángatta el otthonról. Ahogy belegondolt, hogy barátai most épp nélküle játsszák az új időutazós szerepjátékot, elöntötte a düh.

Theophilus testvér csodatételeiről hívei, e kolostor szerzetesei őrizték a legendákat. Az első néhány évszázadban még szójhagyomány útján terjedtek a történetek generációról generációra, de boldoggá avatása után kódexekben is rögzítették cselekedeteit.

Az egyik Theophilus testvér nevéhez fűződő csoda, ahogyan a hajdani Verdana hercegnő későbbi férjével találkozhatott. Egy háborúban álló országból kellett kimenekíteni őt a frontvonalon keresztül, amivel Theophilus testvért bízta meg a király, és a többszáz mérföldnyi távolságot Verdana úgy tudta megtenni, hogy az ellenség nem kaszabolta fel, ráadásul egy héten belül megérkezett, ami olyan sebességet jelent, amit az akkoriban elérhető leggyorsabb módon, váltott lovakkal sem lehetett volna elérni.

Teofil napján a szerelmesek zarándoklatával erről a történetről emlékezünk meg.

Alternatív történészek körében az is felmerült, hogy valamiféle kezdetleges repülőgépet építtethetett neki a király, ám ennek az elméletnek szépséghibája, hogy korának technológiai fejlettsége ilyen precíz szerkezetek építését egyáltalán nem tette lehetővé, a szükséges aerodinamikai ismeretek hiányáról nem is beszélve. Sok ateista tudós viccelődik azzal, hogy a repülő Verdana hipotézisnél még az isteni csoda is hihetőbb magyarázat arra az egyébként dokumentált történelmi tényre, hogy Verdana jóval a háború vége előtt férjhez ment.

A házasság mellesleg olyan jól sikerült, hogy a hercegnő új hazájának hajóflottája hamarosan végzetes csapást mért apja országának ellenségeire.

Valószínűleg későbbre datálható egy másik, nagyobb szabású, bár kevésbé romantikus eset.

Csak hatodik osztályban tanítják, de aki már elég idős közülünk, annak hallania kellett a kutyafejű horda pusztító hadjáratairól. Nyolc birodalmat foglaltak el a sötétség korában, az ott lakók talán felét kegyetlenül lemészárolva. Számos csatáról, hős hadvezérről van már pontos adatunk, ám egy dolgot nem értenek korunk történészei. A kutyafejű seregek ugyanis egy napon visszatértek eredeti hazájukba, félbeszakítva minden hadműveletet, feladva megszerzett területeiket. Ennek oka a történelem egyik legvitatottabb kérdése.

Akármi volt is a háttérben, nagy szerencse, hogy végül nem foglalták el az egész kontinenst a hordák. Arról a népről beszélünk, amelynek leszármazottai ma keleti szomszédaink, és iskoláikban máig történelmi tényként tanítják Orx császár legendáját, aki szerintük sárkányháton lovagolva hódította meg a világot. Tanítják, mármint annak, aki iskolában tanulhat náluk, mivel ezt ott csak a legfelső körökben engedhetik meg maguknak a családok. Ilyen vezetés alatt aligha fejlődhetett volna a mai szintre a civilizáció. Nem lenne jogegyenlőség, kórházak, elektronika, kocsijainkat lovak húznák.

A nagy visszavonulás okára számos elmélet született, köztük az egyiket írásos dokumentumok támasztják alá. Az írás pedig éppen Theophilus testvér egyik legendája, és itt őrizzük ebben a kolostorban.

E kódex tanúsága szerint a kutyafejű hadvezérek a visszavonulásuk előtti hónapokban különös üzeneteket kaptak. Olyan információk voltak a Védszövetség futárainak birtokában, amiket csak messze a frontvonal mögött lehetett kikémkedni. A levelek végén pedig sosem maradt el a fenyegető mondat: a mi istenünk erősebb a tiednél, a te istened titkait is tudja.

Az általunk preferált elmélet szerint ez a pszichológiai hadviselés vezetett végül a kutyafejűek visszavonulásához.

Kérdés, hogy hogyan sikerülhetett ezeket a titkokat kikémkedni, és megint képbe kerül az isteni csoda lehetősége, a csodatevő személyt pedig ismét Theophilus testvér személyében jelöli meg a sötétség korából ránk maradt könyv.

Sajnos az ilyen régi történeteknek a hitelessége mindig kétséges.

* * *

A fiú édesapja soha nem tért haza arról a repülőútról, amire a kolostorlátogatás ideje alatt ment el. A fiú barátai a tőle kölcsönkapott időutazásos játék szabálykönyvét nem adták vissza, és az akkor játszott partiról sosem voltak hajlandók beszámolni, mintha valami súlyos bűnt akarnának eltitkolni, amit akkor követtek el.